

Sprawa T-413/03

Shandong Reipu Biochemicals Co. Ltd przeciwko Radzie Unii Europejskiej

Dumping — Przywóz parakrezolu pochodzącego z Chin — Obliczenie konstruowanej wartości normalnej — Uwzględnienie kosztów produktów ubocznych — Obowiązek badania ciężący na Komisji i Radzie

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 13 lipca 2006 r. . . . . II - 2248

Streszczenie wyroku

1. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Uprawnienia dyskrecjonalne instytucji*
2. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Margines dumpingu*
(rozporządzenie Rady nr 384/96, art. 2 ust. 3, art. 6 ust. 8 i art. 18)

3. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Szkoda (rozporządzenie Rady nr 384/96, art. 6 ust. 2 oraz art. 8, 16 i 18)*
4. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Docho-
dzenie — Poszanowanie prawa do obrony
(rozporządzenie Rady nr 384/96, art. 20)*
5. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Docho-
dzenie — Uprawnienia dyskrecjonalne Komisji
(rozporządzenie Rady nr 384/96, art. 6 ust. 2)*

1. W dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność okoliczności gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać.
2. Gdy instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania, poszanowanie gwarancji przewidzianych przez wspólnotowy porządek prawny dla postępowania administracyjnego ma tym bardziej fundamentalne znaczenie. Wśród gwarancji tych znajduje się w szczególności ciążący na właściwych instytucjach obowiązek uważnego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności rozpatrywanej sprawy, uprawnienie do przedstawienia swego punktu widzenia przez podmiot występujący w postępowaniu administracyjnym oraz uprawnienie do zapoznania się z uzasadnieniem decyzji, które jest wystarczające.

Wynika stąd, że kontrola dokonywana przez sąd wspólnotowy musi ograniczyć się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy.

W tej sytuacji o ile w dziedzinie środków obrony handlowej, a w szczególności środków antydumpingowych, sąd wspólnotowy nie może ingerować w ocenę zastrzeżoną dla władz wspólnotowych, to jednak do sądu tego należy upewnić się, że instytucje uwzględniły wszystkie istotne okoliczności i oceniły dowody zawarte w aktach sprawy ze starannością

(por. pkt 61, 62)

wymaganą do stwierdzenia, że konstruowana wartość normalna została ustalona w rozsądny sposób. W tym względzie z brzmienia art. 2 ust. 3 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego nr 384/96 jasno wynika, że każda z wyliczonych tam metod obliczenia konstruowanej wartości normalnej musi być stosowana w sposób zachowujący rozsądny charakter tego obliczenia, które to pojęcie wyraźnie występuje w ust. 3 tego artykułu.

Ze wspomnianych obowiązków staranności oraz uważnego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności wynika, że z zastrzeżeniem braku współpracy w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego, instytucje wspólnotowe muszą — w razie stwierdzenia, że nie mają wystarczających informacji w kwestii o bezpośrednim znaczeniu dla ustalenia wartości normalnej — w sposób wyraźny wskazać to zainteresowanemu podmiotowi. Obowiązek ten związany jest z przewidzianym w art. 6 ust. 8 rozporządzenia podstawowego obowiązkiem sprawdzenia w możliwym zakresie prawidłowości informacji przedstawionych przez zainteresowane strony, na których instytucje opierają swoje ustalenia.

Wynika stąd, że Komisja i Rada naruszyły ciężący na nich obowiązek starannego zbadania i ustalenia w rozsądny sposób wartości normalnej, ponieważ po pierwsze, Komisja na początkowym etapie postępowania popełniła oczywisty błąd w ocenie treści odpowiedzi dostar-

czonej przez przedsiębiorstwo, którego dotyczyło postępowanie antydumpingowe, stwierdzając, że koszty produkcji produktów ubocznych tego produktu nie powinny zostać odliczone od kosztów produkcji tego ostatniego, gdyż były bezpośrednio przypisywane do tych produktów ubocznych, po drugie, dlatego że Komisja nie wskazała sprzeczności pomiędzy danymi liczbowymi dostarczonymi przez przedsiębiorstwo a stanowiskiem, które zamierzała przyjąć odnośnie do kosztów produktów ubocznych, oraz po trzecie, dlatego że Komisja i Rada utrzymały w projekcie rozporządzenia ostatecznego i w samym rozporządzeniu ostatecznym to samo stanowisko w zakresie traktowania tych kosztów, odmawiając uważnego ponownego rozpatrzenia tej spornej kwestii.

(por. pkt 63, 64, 77, 78, 85, 94, 96, 101, 108, 128, 130)

3. Choć w ramach podstawowego rozporządzenia antydumpingowego nr 384/96 to na Komisji, jako instytucji prowadzącej dochodzenie, ciąży obowiązek stwierdzenia, czy produkt objęty postępowaniem antydumpingowym jest przedmiotem dumpingu i wyrządza szkodę podczas wprowadzania go do swobodnego obrotu we Wspólnocie i chociaż wobec tego instytucja ta nie może w tych ramach przerzucić części spoczywającego na niej ciężaru dowodu,

to jednak rozporządzenie podstawowe nie nadaje Komisji żadnych uprawnień dochodzeniowych pozwalających na przymuszenie producentów lub eksporterów wskazanych w skardze do udziału w dochodzeniu lub do udzielania informacji. W tych okolicznościach Rada i Komisja muszą polegać na dobrowolnej współpracy stron w zakresie dostarczenia im niezbędnych informacji we wskazanych terminach. W tym kontekście przewidziane w art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego odpowiedzi tych stron na kwestionariusz, jak i przewidziane w art. 16 tegoż rozporządzenia późniejsze wizyty weryfikacyjne, które Komisja może przeprowadzać na miejscu, mają istotny wpływ na przebieg postępowania antydumpingowego. Zagrożenie, że w razie braku współpracy przedsiębiorstw objętych dochodzeniem instytucje uwzględnią inne dane niż przedstawione w odpowiedzi na kwestionariusz, wiąże się nieodłącznie z postępowaniem antydumpingowym i ma zachęcać do lojalnej i starannej współpracy ze strony tych przedsiębiorstw.

Zatem o ile na Komisji ciąży obowiązek weryfikacji w możliwym zakresie prawdziwości informacji dostarczonych przez zainteresowane strony, na których opiera ona swe ustalenia, to z obowiązkiem tym łączy się wymóg współpracy tych stron z Komisją w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu do niezbędnych informacji lub nie zapewnia ich w inny sposób w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu

albo znacznie utrudnia dochodzenie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o dostępne fakty. Takie same konsekwencje wywołuje stwierdzenie, że zainteresowana strona przedstawiła informacje nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd.

(por. pkt 65, 87)

4. Dla celów dokonywania wykładni postanowień podstawowego rozporządzenia antydumpingowego nr 384/96 dotyczących informowania zainteresowanych osób należy w szczególności uwzględnić wymogi wynikające z poszanowania prawa do obrony. Wymogi te mają bowiem zastosowanie nie tylko w ramach postępowań mogących prowadzić do zastosowania sankcji, lecz również w dochodzeniach poprzedzających ustanowienie rozporządzenia antydumpingowego, które może dotyczyć zainteresowanych przedsiębiorstw w sposób bezpośredni i indywidualny i wywołać niekorzystne dla nich skutki.

(por. pkt 66)

5. O ile określenie terminów na przesłanie do instytucji przez przedsiębiorstwa objęte postępowaniem antydumpingowym odpowiedzi i informacji jest uzasadnione celem w postaci prawidłowego przebiegu tego postępowania

w terminach wskazanych w podstawowym rozporządzeniu antydumpingowym nr 384/96, to instytucje korzystają z bardzo szerokiego zakresu swobodnego uznania w zakresie możliwości uwzględnienia odpowiedzi i informacji przekazanych po terminie. W zakresie, w jakim uwzględnienie ich nie zagraża naruszeniem uprawnień proceduralnych

innych stron i nie prowadzi do nienależytego przedłużenia postępowania, uwzględnienie tych odpowiedzi czy informacji nie może być uważane za naruszenie.

(por. pkt 67)